

[Litha Christiansen]

kommunistiske parti. Siden da er i tusindvis af mennesker blevet lukket ude fra stillinger inden for den offentlige sektor. I 1973 besluttede DGB, det tyske LO, at medlemskab af såkaldte ekstremistiske organisationer er uforeneligt med medlemskab af fagforbundene. I 1976 vedtoges en tillægsparagraf til straffeloven, den såkaldte § 88 a, som giver straf for opfordring til ulovligheder og vold. Denne paragraf er blevet flittigt brugt til beslaglæggelse af venstrefløjspublikationer.

Denne beskrivelse samt det sidste års mistænkeliggørelse af enhver, der blot forsøger at sætte terrorismen ind i en større sammenhæng, viser tydeligt, i hvilken retning det såkaldte unge tyske demokrati går. Denne udvikling kan ikke fornægtes ved moralske vendinger som: jeg skammer mig. Det må være vigtigt, at disse perspektiver inddrages i Danmarks politik over for Vesttyskland.

Der er mange andre områder, jeg gerne ville have inddraget i dag, men tiden er begrænset. Her kan nævnes områder som Danmarks medlemskab af EF og NATO, udviklingen i Latinamerika og Sydeuropa. Desuden de seneste dages udvikling i Mellemøsten med Sadats rejse. Denne rejse kan anskues ud fra flere synsvinkler. Den indre sociale uro i Ægypten gør det nødvendigt for Sadat at stabilisere sine positioner internt i landet, men Sadats rejse vil samtidig betyde et udsalg af palæstinenserens krav. For VS står det fast, at en løsning af Mellemøstkonflikten må indeholde en opfyldelse af palæstinenserens egne krav om et hjemland.

Arentoft (FP):

I Weekendavisen, Berlingske Tidende, sidste fredag, den 11. november, var der en helsidesartikel omkring Balfourdeklarationen, og jeg vil godt lige have lov at citere hovedindholdet. Der står:

»Hans Majestæts regering« – det er altså Storbritanniens regering i november 1917 – »betragter oprettelsen i Palæstina af et nationalt hjem for det jødiske folk med velvilje og vil efter bedste evne bestræbe sig på at fremme opnåelsen af dette mål under den klare forudsætning, at intet må foretages, der vil kunne skade de borgerlige og religiøse rettigheder hos de eksisterende ikke-jødiske samfundsgupper i Palæstina eller de rettigheder

og den politiske status, der indehaves af jøder i et hvilket som helst andet land.«

Længere henne i artiklen tales der om deklARATIONEN, og man siger:

»Der findes næppe det dokument fra vor tids arkiver, der i den grad er blevet analyseret, dissekeret, fortolket, lovprist, forbandet, misbrugt og fejret, som Balfourdeklarationen er blevet det.«

Og det er jo så rigtigt, som det er sagt. Man kan måske oven i købet sige, at en stor del af kimen til al den uro, der har været netop i det område, måske kan tilskrives Balfourdeklarationen.

Der er sket meget i det område, og der har været udstedt mange deklARATIONER, resolutioner osv. Den sidste er den fra mødet mellem EFs stats- og regeringschefer i juni, hvori man henviser til nødvendigheden af i forbindelse med en fredelig løsning på Mellemøstproblemet at tage et palæstinensisk hjemland i betragtning, dvs. oprettelsen af en selvstændig palæstinensisk stat. I den forbindelse kan man så stille spørgsmålet: hvor? Her taler man om vestbredden, og man taler om Gaza. Nu tror jeg ikke, man skal se ret længe på et kort, før man kan se det uhensigtsmæssige i at oprette en stat på to områder, dvs. at forbindelserne imellem disse to områder skal ske ind over israelsk område. For at blive klar over, hvad det kan medføre af komplikationer, behøver man kun at tænke på Berlin, der ligger i østtysk område. Derfor vil jeg godt spørge udenrigsministeren, om man i udenrigsminister- og statschefskredse, hvor man selvfølgelig har været opmærksom på dette spørgsmål, virkelig kan gå ind for en sådan løsning, eller om man har andre tanker i hovederne?

Det andet, jeg gerne vil spørge om, er i forbindelse med redegørelsen, hvor udenrigsministeren siger, at regeringen har været opmærksom på, at der i Israel synes at gøre sig en vis følelse af isolation gældende. Efter min mening må Danmark ikke svigte Israel. Derfor vil jeg gerne spørge, om udenrigsministeren her fra tingets talerstol vil forsikre os om, at Danmark vil være loyal over for Israel og ikke svigte Israel, men tværtimod vil være med til at bryde isolationen.

Det tredje spørgsmål til ministeren er, om det er bevidst, at udenrigsministeren igennem hele sin redegørelse bruger navnet Zimbabwe fremfor navnet Rhodesia. Rhodesia er jo et